

Вступ

Уроки вітчизняної історії 1914-1945 рр.

Серед зацікавлених історією здавна відбуваються суперечки щодо уроків історії. Романтики повторюють за Цицероном, що «історія — учителька життя». Песимісти заперечують їм цитатою з Г. Гегеля, що «народи й уряди ніколи не вчаться на своїй історії». Прагматики застерігають, нагадуючи В. Ключевського, що «історія — не вчителька, а наглядка: вона нічого не навчає, а тільки карає за незнання уроків».

Масштаби людських і матеріальних втрат України в 1914-1945 рр. Історичний період з 1914 до 1945 р. кардинально змінив життя українського суспільства. Розпочавшись з не баченої раніше соціальної катастрофи — Першої світової війни (1914-1918), він завершився ще страшнішою соціальною катастрофою — Другою світовою війною (1939-1945).

Унаслідок Першої світової війни та російсько-більшовицької окупації за 7 років безперервних воєнних дій Україна зазнала великих матеріальних втрат. Якщо в європейських країнах, теренами яких теж пройшла війна, обсяги промислового виробництва становили третину від довоєнного рівня, то в Наддніпрянській Україні виробництво скоротилося до однієї десятої. У сільському господарстві внаслідок скорочення посівних площ, знищення тяглової сили, реманенту, сільськогосподарської техніки, загибелі чи каліцтва багатьох господарів збір зерна в 1920 р. становив лише 38,5 % порівняно з 1913 р. Збитки УСРР (з 1937 р. — УРСР) радянський уряд оцінив у 10 млрд крб золотом (26 %) з 39 млрд крб загальної суми збитків, яких зазнали інші республіки.

Ще більших матеріальних втрат завдала Друга світова війна. У 1940 р. Україна втратила матеріальні цінності на суму 285 млрд крб (або 100 млрд дол. США). Загальні збитки СРСР становили 679 млрд крб, з яких збитки Росії — 255 млрд крб. На тлі втрат СРСР матеріальні збитки України становили 42 % від загальносоюзних.

Непоправними були й людські втрати. Протягом 1914-1921 рр. загинуло 1,5 млн українців, ще більше зазнало каліцтв, повернулося з воєн важкохворими.

Руїни Києва (Україна). 1943 р.

Руїни Дрездена (Німеччина). 1945 р.

Матеріальні й людські втрати «супроводжували» так зване «радянське соціалістичне будівництво» у Наддніпрянщині, угорську окупацію Карпатської України, польську пацифікацію й сталінську радянізацію Західної України.

Протягом Другої світової війни Україна втратила 8 млн громадян (19,1 %), тобто майже кожного п'ятого. У Німеччині та РРФСР втрати становили відповідно 6,5 і майже 6 млн осіб.

Якщо ж до перерахованих жертв додати загиблих від репресій, голоду 1921-1923 рр., під час Голодомору 1932-1933 рр., емігрантів, депортованих, не повернутих з евакуації, то виявиться, що протягом 1914-1945 рр. Україна втратила майже кожного другого чоловіка та кожну четверту жінку.

Поразка спроб відновити українську державність, їхні причини та наслідки. Кризи й ослаблення влади тих чи інших імперіалістичних сил, які боролися за українські землі в Першій та Другій світових війнах, мимоволі створювали для українських національних сил певні можливості для відновлення державності й соборності України. Однак українські визвольні змагання цього періоду зазнали поразки. Її зумовили різні причини зовнішнього та внутрішнього походження.

Насамперед в українського національно-визвольного руху не вистачило фізичних сил і матеріальних ресурсів одночасно протистояти подвійному імперіалістичному натиску зі Сходу та Заходу. Адже проти України в різні періоди здійснювали агресію й російські ліві радикали — учасники комуністичного руху, і російські монархісти — учасники білого руху, і польський державницький рух, і польські політичні партії та уряди міжвоєнної доби, і російські, польські, угорські й румунські крайні націоналісти, шовіністи та чорносотенці, регулярні збройні сили як сталінського СРСР, так і гітлерівської Німеччини. Ще більш вагомими були внутрішні причини.

Історичне джерело

Основними причинами поразки українських визвольних змагань голова уряду УНР періоду Директорії (із серпня 1919 р. до травня 1920 р.), український політичний і державний діяч Ісаак Мазепа вважав такі: «Двохсотлітня московська неволя скалічила український народ: знищила його нормальну соціальну будову, підпорядковувала широкі українські маси культурним, господарським і політичним впливам російського суспільства, створила з українського народу сиру етнографічну масу несвідомих і неорганізованих робітників і селян».

Позбавлений власної національної свідомості, український народ у переважній більшості виявився дезорієнтованим і розділеним між великою кількістю політичних сил, уключаючи й неукраїнські, саме тоді, коли для захисту від смертельного ворога мав проявити максимальну єдність.

Проте боротьба за українську державність не минула марно. Вона значно вплинула на українське суспільство, посприявши зростанню національної свідомості народу. Величезна кількість стихійних учасників революції 1917-1921 рр., які мали дуже нечіткі уявлення про Україну, наприкінці революції стали переконаними українськими патріотами.

У боротьбі український народ швидко надолужував культурне відставання. Відбувся злет українського книговидання, література збагачувалася десятками нових імен. Утверджувалися й набували сили процеси, які були взяті за основу українського національного відродження.

Пробуджені боротьбою за державність, національні та державотворчі процеси змусили колонізаторів піти на важливі поступки українцям та Україні. Так, наприклад, утворивши Радянський Союз, більшовики, з огляду на існування Української Народної Республіки, змушені були надати українцям право жити в складі автономної радянської держави — Української Соціалістичної Радянської Республіки. На тлі повної бездержавності в Російській імперії це стало значним просуванням. Більшовики також провели українізацію:

українізували державно-партійний апарат, сприяли розвитку української культури, хоча й однобокому.

Історичне джерело

Виступаючи на X з'їзді партії російських комуністів, український більшовик В. Затонський зазначав: «Національний рух... був пробуджений революцією. Цього ми недобачили... Ми протавили зростання національного руху... коли піднялося абсолютно природне почуття власної гідності в масах, і той селянин, який звик раніше дивитися на себе з презирством, дивитися з презирством на свою мужицьку мову тощо, почав підводити голову й вимагати значно більше, ніж вимагав раніше при царизмі».

Боротьба за відновлення Української держави протягом 1914-1945 рр. надала новий імпульс і соборницьким прагненням українського народу. Проявивши себе на початку 1919 р., ідея соборності вже не викликала сумнівів ні в Україні, ні за її межами.

Позитивну роль відіграло й створення української політичної та трудової еміграції. Вона перетворилася на вагомий чинник розгортання національно-визвольної боротьби, включення українства до світової спільноти, розгортання української націоналістичної та державницької ідеології.

Наслідком революції стала історична пам'ять про самозречену боротьбу за незалежну й соборну Україну. Вона була джерелом натхнення для нових поколінь українських борців.

Звичайно, ці наслідки добре усвідомлювали й колонізатори України. Тому застосовували проти українців, хоча б найменше запідозрених у прихильності до української справи, найжорстокіші репресії. Наслідком поразки спроб відновити українську державність стали й згубні для українців індустріалізація й зросійщення, колективізація та «розкуркулення», Голодомор 1932-1933 рр. і «розстріляне відродження», великий терор і ГУТАБ (ГУЛАГ), червоні загороджувальні загони, які розстрілювали своїх, і кинуті під кулі кулеметів вермахту «сірі свитки».

Уроки вітчизняної історії, отримані в спробах відновлення української державності. Звичайно, поразки не окрилювали українських патріотів, однак і самоприниження тут недоречне.

На думку вченого

Відомий історик І. Лисяк-Рудницький з цього приводу писав: «Немає сорому в тому, щоб бути переможеним у боротьбі за свободу. Навпаки, така поразка може стати джерелом духовної основи, що з нього черпатимуть силу

наступні покоління, продовжуючи цю боротьбу на новому історичному етапі».

Погодимося з думкою історика за умови, що наступні покоління вивчать уроки історії й не повторюватимуть більше помилок своїх попередників.

Насамперед історія доводить, що не можна збудувати державу, використовуючи підтримку невеликої групи національно свідомих політиків та їхніх прихильників, видаючи поодинокі публіцистичні й партійні документи. Потрібна щоденна та цілеспрямована робота всіх державних інституцій щодо виховання національної свідомості народу.

Надзвичайно вагомою є робота з етнічними меншинами, щоб подолати стереотипи, нав'язані їм імперією, щодо нібито «людиноненависницької сутності українського національного руху чи націоналізму».

Національні сили мають докласти максимум зусиль, щоб підпорядкувати село чи периферійне місто загальнонаціональній справі, вирвати їх з трясовини поточних питань соціального характеру, не залишати їх під керівництвом «батьків»-отаманів, котрі могли щонайбільше організувати місцеві повстанські загони, з якими поодинокі успішно розправлялися окупаційні армії.

Українські політичні сили в жодному разі не мали протиставляти ідеї соціальної справедливості та національної державності; не ставити соціальні домагання народу вище державних інтересів. Навпаки, переконувати учасників соціальних рухів, що соціальну справедливість для народу може забезпечити лише його власна національна держава.

Запорукою успішного національно-державного будівництва є згуртованість, здатність до компромісу всіх сил, що утворюють національний рух (партій, рухів, громадських організацій, політично й національно свідомих громадян) навколо ідеї відродження й зміцнення Української держави. Лише об'єднаність українського суспільства єдиними метою та волею дає змогу йому успішно розвиватися та долати підступи ворогів, позбавляє їх будь-яких можливостей розколоти й поневолити нашу Батьківщину.

Нарешті, успіх визвольних змагань має бути гарантований активною роботою на міжнародній арені, опорою на політичну та трудову українську еміграцію. Ігнорування державотворчих зусиль міжнародною спільнотою залишає Україну наодинці з найсильнішим агресором (агресорами).

Україна на політичній карті Європи в 1914-1945 рр. У цей історичний період українські землі ввійшли як провінційні (колоніальні) території до Російської (майже 80 %) та Австро-Угорської (20 %) імперій. Однак після падіння обох імперій на політичній мапі Європи з'явилося дві незалежні

українські держави: Українська Народна Республіка (УНР) і Західноукраїнська Народна Республіка (ЗУНР). 22 січня 1919 р. вони проголосили Акт Злуки.

На думку вченого

За підрахунками українського дослідника В. Кубійовича, українська державна територія за доби визвольних змагань займала площу 630 тис. км², а разом з Кримом і частиною Воронежчини, Лемківщиною, Закарпаттям і Буковиною становила 690 тис. км².

Агресія Польської та Російської держав не дала можливість утілити в життя віковічне прагнення українців — створити соборну державу. ЗУНР припинила своє існування. А Директорія, шукаючи союзника в боротьбі з РСФРР (з 1936 р. — РРФСР), погодилася на значні поступки західноукраїнських земель на користь Польщі. Після поразки Української революції та підписання Ризького договору 1921 р. між РСФРР і Польщею території Східної Галичини, Західної Волині, Полісся, Підляшшя й Холмщини разом з 5,6 млн українців увійшли до складу Польської держави як адміністративно-територіальні одиниці Львівського, Тернопільського та Станіславівського воєводств. До них застосовувалася й спільна назва Східна Малопольща.

На територіях УНР, окупованих радянською Росією, на початку 1919 р. було створено позбавлену суверенітету УСРР, котра спочатку уклала з РСФРР «воєнно-політичний союз», який у грудні 1920 р. було трансформовано в «договірну федерацію». Наприкінці 1922 р. УСРР було включено до складу СРСР у статусі юридично автономної радянської республіки. Проголошена державою, насправді вона була позбавлена будь-якого фактичного суверенітету.

Відсутність суверенітету УСРР яскраво засвідчило вільне поводження Москви з українськими етнічними територіями. 1924 р. лівобережні райони Подністров'я було віддано для створення Молдавської Автономної СРР, а в 1940 р. остаточно приєднано до складу Молдавської РСР. Наступного року від УСРР було від'єднано територію Східного Донбасу: Таганрозький та Шахтинський округи. Несуверенна УСРР не зуміла провести в 1925 р. та 1927 р. кордони з РСФРР і Білоруською СРР відповідно до етнічного принципу. Як наслідок, у складі «братерських радянських республік» залишилися заселені українцями й прилеглі до України етнічні території Берестейщини, Кобринщини, Пінщини, Стародубщини, Курської, Воронежської губерній та Кубані.

У 1918-1919 рр. території Північної Буковини з центром у Чернівцях, південні повіти Бессарабії та Мараморощини (Сигетщини) у Закарпатті

анексувала Румунія. 700 тис. українців, які тут мешкали, не мали автономії й протягом 1919-1928 рр. та з 1937 р. жили в умовах воєнного стану.

Після завершення Першої світової війни Закарпаття увійшло до складу Чехословацької республіки під офіційною назвою Підкарпатська Русь. 500 тис. українців отримали статус «державної національності» з гарантіями самоврядування, правами обирати й бути обраними до парламенту та місцевих органів влади, видавати безцензурну пресу, власні національні символи. Проте офіційна Прага ніяк не могла наважитися надати українським землям автономію. Карпатська Україна проголосила національно-територіальну автономію лише 8 жовтня 1938 р., коли постала загроза знищення Чехословаччини внаслідок Мюнхенської змови. 14 березня 1939 р. в умовах агресії хортистської Угорщини Карпатська Україна проголосила державну незалежність і першою в Європі стала до бою зі знахабнілим фашизмом. Однак 18 березня зазнала поразки в нерівній боротьбі, ставши територією Угорщини.

Відкривши нацистській Німеччині шлях до розпалення Другої світової війни та виступивши союзником Гітлера, СРСР приєднав до складу УРСР західноукраїнські землі, утворивши тут у 1939 р. Дрогобицьку, Львівську, Тернопільську й Станіславівську області, Північну Буковину та Південну Бессарабію в 1940 р. Тим часом територія Закерзоння (Холмщина, Лівобережне Надсяння, Лемківщина та Підляшшя) увійшла до складу Третього рейху.

На початку німецько-радянської війни Чернівецька й Ізмаїльська області увійшли до складу Румунії, а розміщені на схід від Дністра території Одеської області, південних районів Вінницької, західних районів Миколаївської областей, лівобережні райони Молдавської РСР були включені до румунського губернаторства Трансністрія.

Західноукраїнські області, об'єднані в окремий дистрикт «Галичина», увійшли до т. зв. Генерального губернаторства. Більшість окупованих територій УРСР були об'єднані в рейхскомісаріат «Україна» з адміністративним центром у Рівному. Чернігівська, Сумська й Харківська області, Донбас і територія Криму перебували під владою тимчасової воєнної адміністрації вермахту.

З вигнанням нацистів на українських землях було відновлено УРСР, а в червні 1945 р. до її складу було включене Закарпаття.

Уроки вітчизняної історії, отримані в ході Другої світової війни. Звертаючись до того часу, ми мусимо усвідомлювати давню істину: добро і зло ходять поруч. Спочатку зло може видаватися нікчемним, слабким і карикатурним, навіть гідним певного жалю. Однак французький історик Фернан Бродель (1902-1985) закликав: «Історія має навчати головного —

пильності», щоб наступне покоління не повторювало помилок попереднього й не ставало довірливою жертвою нахабних сусідів чи власних «вождів»-демагогів.

Втрата пильності коштувала людству надто дорого. Набуло небачених масштабів порушення прав людини. Під час війни людство знову повернулося до варварства воєнних злочинів: масового винищення людей та зруйнування середовища проживання внаслідок умисного нанесення ударів по населених пунктах (бомбардування, ведення бойових дій, вчинення диверсій), взяття та розстріл заручників, умисних убивств, нанесення тілесних ушкоджень, обмеження прав і свобод, знищення чи привласнення майна, не викликаних воєнною необхідністю, примушування військовополонених служити у ворожій армії та інших грубих порушень законів і звичаїв війни.

***Права людини** — природні (невід’ємні й непорушні) права індивіда, що забезпечують життя, людську гідність і свободу діяльності.*

В’язні нацистського табору Равенсбрюк. Німеччина

Під час війни влада нацистської Німеччини перетворила масове знищення, тортури, расове, релігійне переслідування людей та інші нелюдські акти поведінки (загалом воєнні злочини) на широкомасштабну урядову політику. Отже, вчинила злочин проти людства.

Друга світова війна не була неминучою. Її паліїв — німецький нацизм, італійський фашизм, японський мілітаризм, сталінський комуністичний режим у СРСР — можна було зупинити спільними зусиллями демократичних держав. Розглядаючи нацизм як знаряддя знищення сталінізму, демократичні країни, проводячи політику т. зв. умиротворення, дали змогу зміцнитися не лише ворогові комунізму, а й усього людства. У вселенському кровопролитті світ було врятовано від нацизму, однак ціною зміцнення комуністичного тоталітарного режиму, аж до створення соціалістичного табору, який протягом другої половини XX ст. тримав світ під загрозою розпалювання нової, уже ядерної, війни. Зрештою економічну перемогу було здобуто й над комунізмом. Однак вона не увінчалася жорсткою політикою декомунізації

(подібною до денацифікації). Це ж призвело до виникнення нового вогнища світового напруження в подібні путінської Росії, що розпалює світову «гібридну війну», спрямовану насамперед проти України.

Людство здатне подолати всі загрози й дотримуватися гуманного шляху еволюції лише об'єднавшись. Для об'єднаного людства немає непосильних завдань, що й засвідчує досвід боротьби й перемога над Третім рейхом.

Людство не може допускати наявності тоталітарних мілітарних режимів — паліїв нової світової війни. Адже з неї ніхто не вийде переможцем, а людська цивілізація перетвориться на руїну.

Друга світова війна дає уроки безпосередньо для сучасної України об'єкта колись нацистської, а нині збройної агресії РФ.

Насамперед не можна нехтувати питаннями оборони Батьківщини й наївно сподіватися на договори про «дружбу та співробітництво» із сусідом, який став на шлях авторитаризму й тоталітаризму, демонструє імперські амбіції, загарбує сусідні території, улаштовує референдуми, аншлюси, прищеплює шовіністичні настрої своєму народу.

***Злочин проти людства** — урядова політика систематичного застосування найбільш ненависних злочинів, що роблять руйнівний вплив на людську гідність, принижують і спричиняють деградацію особистості.*

Нас має надихати й той урок, що у війні, зрештою, перемагає той, у кого більше моральних і матеріальних сил, хто здатний відмобілізувати всі внутрішні сили, мати сильних союзників.

Війна підтвердила правдивість давньої істини: агресор нападає на слабшого. На полі бою при однаковому озброєнні перемагає міцніший моральний дух. Маючи підтримку народу, армія стає непереможною. «Там лицар — всякий парубійка,/Козак там чортові не брат», — навчає нас І. Котляревський.

Друга світова війна в історичній пам'яті. Джерелами перемоги є історична пам'ять, національна гідність і патріотизм. У цьому сенсі доречні слова О. Довженка, сказані в 1942 р.: «Таки догадалися: пересіли з брязкітливого інтернаціонально-космополітичного шарабана на вірних коней доброго старого патріотизму».

Історичну пам'ять люди зберігають не заради задоволення марного інтересу. Виникнувши з розповідей давніх мисливців, засновників родів, вона й досі слугує для передання людського досвіду та знань з минулого й усвідомлення на їхній основі власної сутності, власного «Я» особою, громадою, нацією. Вона втілюється в традиціях, пам'ятках, мемуарах, письмових та усних

спогадах учасників історичних подій, що зберігаються в архівах, музеях і бібліотеках.

Історична пам'ять українського народу змальовує Другу світову війну без ідеологічних прикрас. Вона зберігає правду й про бойові нагороди, і про нагороди за депортації мирних мешканців, про нацистів-звірів і людяних німців, так само і про червоноармійців зі шляхетними та одночасно нищими душами. Вона пам'ятає й повні «добра» студебекери, з якими поверталися додому одні, і як інші, повернувшись з війни, ще довго «франтували» у вицвілих воєнних гімнастерках. Історична пам'ять міцна, поки жива. Тому збирайте й записуйте спогади останніх свідків тієї світової трагедії. Саме завдяки історичній пам'яті сьогодні ви маєте можливість побачити історію Другої світової війни набагато правдивішою, а не такою, як її підносила радянська література та пропаганда.

Відбудова Києва. Фото. 1945 р.

Н. Хасевич. Малюнок, виданий підпільною друкарнею в Західній Україні. 1949 р.

Історична пам'ять — сукупність наукових і ненаукових знань, масових уявлень соціуму (місцевої громади, народу, нації) про спільне минуле, яка слугує для визначення власної сутності (самоідентифікації) і відокремлення від недружніх чи ворожих соціумів.

ПЕРІОДИЗАЦІЯ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХХ - ПОЧАТКУ ХХІ ст.

Цей доволі короткий історичний відрізок містить декілька яскравих і драматичних періодів:

- 1945-1953 рр. — повоєнний період;
- 1953-1964 рр. — період десталінізації;
- 1964-1985 рр. — період системної кризи радянського ладу;
- 1985-1991 рр. — період відновлення незалежності України;
- 1991-2013 рр. — період становлення України як незалежної держави;
- 2014-2019 рр. — початок творення нової України.

Незважаючи на суперечливість оцінок сьогодення, останній період історії майбутнього неодмінно назвуть героїчним.

ОСОБЛИВОСТІ КУРСУ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ (1945-2019)

Головна особливість курсу — демонстрація гідного місця українського народу й нації в історії європейської та світової цивілізації. Матеріал курсу дає можливість переконатися, що:

— маючи власну організацію, українці здатні були захистити себе навіть у пекельних умовах радянського ГУТАБу (ГУЛАГу);

— тоталітаризм, побудований на штучних засадах і лицемірстві, не відповідав духовним і матеріальним потребам українців, а тому був історично приреченим;

— український народ не відучився працювати й забезпечував себе продовольством, працюючи на присадибних ділянках, а за першої ж можливості повернувся до природного способу господарювання;

— по-насилницьки вилучені внаслідок полтавської поразки з родини європейських народів, українці залишилися європейцями за духом і повертаються нині до своєї європейської цивілізації;

— не вичерпався творчий геній українців, який допомагає їм досягти своє становище як інтелектуально, так і образно;

— український народ може народжувати титанів духу, незламних звиязців, здатних на героїзм і жертвність заради української громади, ставати на захист людських і природних прав нації.

Особливістю курсу історії є його зосередженість на питаннях поступу української нації. Виклад історичних подій, процесів та явищ здійснено з огляду на потреби й інтереси українців, утілення стосовно України загальнолюдських гуманітарних цінностей та норм міжнародного права.

Вагомою особливістю курсу є прагнення сформувати національно-культурну ідентичність, тобто усвідомлення своєї сутності, власного «Я». Без цього людина живе, точніше, існує, як організм. Вона не усвідомлює й мету свого існування, гідних себе засобів і поведінки. Така людина не може відрізнити друзів від ворогів, вибрати запропонований внутрішньо- чи зовнішньополітичний курс. Вона лише лялька-маріонетка в руках маніпуляторів. Сподіваємося, що ви зможете визначитися з власним «Я» і місцем у житті та боротьбі сучасної української нації, давньої та завжди молоді.

Здобувши незалежність, Україна постала перед вибором: продовжувати своє існування як формально незалежна держава, а насправді — підпорядкована вчорашньому імперському центру — Москві, чи розпочати зближення з Європою, провідні країни якої перейшли до нової стадії цивілізаційного поступу — постіндустріального (інформаційного) суспільства.

Зближення з країнами Європейського Союзу (ЄС) зумовило таку особливість сучасного життя України, як модернізаційний розвиток — розвиток шляхом реформ навздогін суспільствам і державам, які випередили Україну в цивілізаційному поступі, поки вона перебувала в статусі колонії спочатку Російської, а потім Російської радянської імперії та, як наслідок, нині перебуває в стані глибокої кризи пострадянського індустріального суспільства.

Це визначає таку особливість курсу, як звернення пильної уваги на здійснення в сучасній Україні модернізаційних змін.